

שבעת הימים

אורי אבנר

תמונת השבוע

אינצירנט על הגבול העזוב לגרומ לתסביכת בינלאומית - חמשה "מסתננים" בעלי דבשות חצו ברחבה את הגבול מעקבה לאירת, כשמשמר צבאי דוגן אחריהם, וצולמנו דוגן אחרי המשמר.

תורת השבחה

הקצוב על ההלבשה בא להשכיח מאתנו את קצוב המזונות. מתוך העתונות.

הטפול באורך פסיכולוגי ורב, על תורת זיגמונד פרויד מבסס ונצב. התורה נעלה: התורה היא סגובה; וקראים לה בכורדית: תורת השקפה

הבצוץ הוא פף:

מזידיים לאורך

קמץ לירות למס ציריה:

ולמען ישכח

ולבל יצטרך

מיסיפיים לו קליטת פליה:

וכדי שתפוג עגמתו עם בקר

מנפים לו גם קצת מתוספת היקר

נאזי הוא ג'עה כפרה מסורת

ונתנים לו ממש המיתרת למזכרת:

וכדי שבמס המזותרות לא יחוש,

פוגעים בנשמה

זאת אומרת - בלבוש.

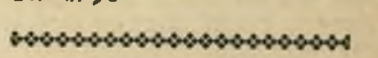
ואם הוא מנקד אף אינו מאשר,

מקטינים עד חצאי את מנת הנשור.

לבסוף (ולפרויד הקרון רב תודות)

לא יתה עוד למי להקציב נקדות.

ישעיהו לוט

חדשות אחרונות

על קליאופטרה

במשך כמה חדשים היה זה כעין עתון "מחתרת", מאחר שאיש לא ידע מי הוא המוציא לאור ומי עורכיו של אותו עתון מיוחד במינו, שהחל לצאת בירושלים לפני כשבעה חדשים.

יום אחד הופתעו אנשי ירושלים למצוא בקיסוסק עתון בשפה האנגלית בשם "כרוניקל" (רשמות) והוא ערוך ברוב טעם וידיעת המקצוע, בעוד שעצם החומר מעיד, כי כתבי העתון בקיאים בהיסטוריה.

אין זה רעיון חדש להוציא עתון מודרני, הערוך, בנוי ומודפס כדוגמת עתון כימינה, בעוד שהחומר, נוגע לתקופה אחרת. ה"כרוניקל" הביא ריפורטזיות על מאורעות פוליטיים, כלכליים, צבאיים ועוד, כתבות ביקורת על ספרות, אמנות, מאמר ראשי וכ' - בקיצור עתון מלא על מאורעות מלפני אלפיים שנה.

הופעת העתון עוררה, כמובן, סניציה בחוגי בעלי המקצוע - גם הסטוריונים וגם עתונאים, ומיד אחר כך עברה ההתענינות גם לקוראים, שחשלו לשלוח את כתב העת הזה למכתב ריהם שבחוף לארץ. משהופיע הגיליון השלישי כבר היה הביקוש לעתון רב (בעבור הגליונות הקודמים, שאזלו בינתיים כליל מהשוק, שלמו שתי לירות יותר), סיפורו, כי המו"ל של העתון הוא היסטוריון אנגלי המתגורר בירושלים, ואילו לפי גירסא אחרת נעשה העתון על ידי קבוצת היסטוריונים מלידיים ובעלי חוש הומור שקבעו להם את המערכת באחד המגורים. לבסוף

עם אנשים מלומדים שונים, רבנים וכמרים, לשם "ויכוח", ויכוח לא כדי לשכנע את הוולת במשהו אלא - ויכוח לשמו. "זה מרחיב את האופק" - אומרת הגברת ואן ליר - "ואגב, זה מגלה לך כל פעם אשנב חדש של תפיסה של אנשים שונים. אני אוהבת לחדור לתוך מחשבותיהם וגישהיהם של בני אדם".

על ה"כרוניקל" שלה אומרת הגברת ואן ליר: "אם להגדיר זאת בקצרה, הרי שלפנינו עוד הוכחה כי אין חדש תחת השמש", היא סבורה כי על ידי לימוד והשוואה מתמדת של התקופות אנו יכולים לראות כמה לא התקדמו. אלה הדוגלים ברעיון הציויליזציה, וסבורים כי הקדמה תפתור הכל, על-לום ללמוד הרבה מן העבר, "ואשר ילמדו ממנו יעזור להם במפעלם למען הקדמה".

עתה בא יום גדול בשבילה: בשנת 1952 תמלאנה 3000 שנה למלכות דוד, ובירושלים ייערך כינוס בין לאומי של אנשי מדע לרגל מאורע זה. אכן, משימה זו מעסיקה כבר כיום את מחשבותיה של גב' ואן ליר ועל כן היא אינה חוזרת לפי שעה להר לגד שלה.

זו ארצנו

מסתננים ערבים חדרו לבית העתון קות באשקלון והוציאו שני ארונות מתאים עשויים עופרת. (חרות) - יצחק טיבו, בן 104 שנים, מטוניס, התייצב בלשכת העבודה בצפת ובקש להעסיקו בסלילת כבישים. (דבר). - פליטות הפה של ד"ר יוסף - שמקורן איננו בעידף ידיעה בעברית - כבר הפכו לשם דבר. בשעת הדיון על קצוב ההלבשה וההנעלה הודיע, כי וועדה מדעית דנה עכשיו בגודל זן מתאים של צאן, כדי שיתן לנו את צמר הגפן דורוש" (מע"י ריב) - - בהגיע אשה אחת, עולה, לפני ימים מספר לזמל חיפה, עורר לימון, שהא החזיק בתוך סל תפוחים, את חשדם של שוטרי המכס. ואמנם אחרי בדיקה נמצא כי הלימון הכיל 600 דולר. (מגזריב) - - עשרה ערבים מיפו, רמלה ונצרת פנו בשבועות האחרונים לרבנות הראשית בתל-אביב, לשם התגיררות. מחציתם כבר עברו את הפרוצדורה ונתקבלו לדת משה. (המקרה).

הודפס גם על העתון "מוצא לאור ע"קן ראובני" דבר שלא אמר הרבה לסקרנים. בינתיים כבר יצא גליון השביעי של ה"כרוניקל", והוא כיום עתון ששמו הולך לפניו לא רק בארץ אלא גם בארצות דוברות אנגלית.

הגב' ואן ליר, פלדה וחוש הומור

לפני שנים מספר, ורק עתה הגיעו לשוק הספרים של ירושלים.

השבוע עלה בידי סופר "העולם הזה" לפענח את "הסוד" בשעה שהצליח לראיין את יוזם מפעל עתונאי היסטוריון-ריוזי זה ומוציאו לאור, מסתבר כי זוהי הגברת ואן ליר, הולנדית, המתגוררת מזה שנתיים בירושלים, והמשוגעת לדבר אחד: היסטוריה. ריה, ירושלים ועתיקותיה, תולדותיה, אלה הם לחם חוקה של הגברת ואן ליר שהפכה את חקר ימים עברו לתוכן מנהיגיה ואורח חייה בימים ההם, כל חייה. ואם כי היא עצמה הגה אשה מודרנית, לבושה לפי צווי האופנה הפריסאית ונוהגת במכונית, הרי ההרה אינו מעניין אותה כלל. נדמה שקנה המדה של מחשבתה על "תמיל-שלשום" הוא לפחות חמש מאות שנה.

את זמנה החפשי מבלה הגברת ואן ליר בצורה מענינת למדי: היא נפגשת

המעוט האומי

סטאטיסטיקה יבשה מענינת לעתים קרובות יותר מאשר מאמר ראשי.

למשל: לפי המספרים האחרונים, מהיום העולם החדשים שבאו לארץ אחרי יום פרוץ מלחמת העולם השנייה (1939) רוב באוכלוסיה היהודית ביש-ראל.

האחוז של ילידי הארץ בישוב ירד מתחת ל-10%.

לפי מספריו של הד"ר גיל, ראש מדור הדימוגרפיה והעליה במחלקת הסטאטיסטיקה, מהיום ה"צברים" בשכ"ב-הגיל 78 - 70%, בגיל 11-10 - 65%, בגיל 15-14 - 51%, ובגיל 17-18 - 27%.

אחוז הצברים יורד, איפוא, בהתאם לעליית הגיל. אולם מענין שדוקא בגיל הצעיר ביותר - בין בני 3-4 - שוב יורד אחוז הצברים (64% לעומת 70% בגיל 11-10). הסיבה היא שישנה ילודה גבוהה מאד בין העולים החדשים. עולים אלה, שבניהם הושמדו באירופה, או שנמנעו מלהתרבות במחנות ההשמדה, משתדלים עתה למלא את החסר. אולם גם בישוב ה"ותיק" עולה הילודה.

תרגול סדר

בנתחו את לקח קוריאא אומר הפר"שן הצבאי שלנו ("העולם הזה" 668) שצבא האמריקאי נוצח מפני שלמד יותר מדי תרגילי-סדר.

פארדוס זה ידוע היטב לכל מפקד נמוך בעל נסיון קרבי. מפקד כיתה המאמן את כיתה בתרגול-סדר מרגיל אותם לשמור באופן אוטומטי מרחק קיים מדויקים בין איש לרעהו - וכך בור שעה, בשעת אימוני השדה, הוא עמל ומזיע כדי להוציא מראשם אותו כלל עצמו. כי מרחקים מדויקים בין איש לרעהו מגלים את היחידה בשדה הקרב לעיני האויב (גם כשהיא מיסתית כראוי) והם הזמנה לכדוריו.

הסיבה לתופעה מזוהה זו פשוטה. תרגול הסדר לא השתנה כמעט בעולם זה מאז המאה ה-18. או היה כל סוד ההצלחה בקרב, הכשרון לשמור על המבנה המקובץ של היחידה בהסתערות. גם תחת אש קלנית. מכאן תר גול הסדר, שצור לפרידיון הגדול לנוצח (כמעט) את אירופה. אולם כיום השיטה הפוכה - היחידות מתקדמת בפיוור, ועודף של תרגול סדר הוא בעוכריהן.

אלא שכל צבא הוא גוף שמרני, וכך מבזבזים אפילו האמריקאים על תרגול סדר (לצרכי מיסדרים הגיגיים) את הזמן שמוטב היה להקדישו לתרגול אש.

לוא היתה פקולטה רפואית מלמדת את תלמידיה תחילה לגרש דיבוק ולל"חום בען הרעה, כמנהג אבותיהם לפני כמה מאות שנה, ופותרת רק אח"כ בלימוד האנטומיה, היה העולם מתפקע מצחוק. במקצוע הצבאי, שהוא מסוכן הרבה יותר לבעליו, זוהי תופעה גרי-יונית בהחלט.

הומור צבאי

באחד הכבישים ראיתי שני משפטים רשומים בגיר על הדלת האחורית של מכונית-משא דוהרת:

"נא לא לצפף. נהג ישן."

ההומור הצבאי, על כל פנים, לא הלך עדיין לישון.